

meget af dem til Grunde. Derimod kunde han være tilbøjelig til at foreslaa, at vi opfordre Staten til at tilplante, hvad der endnu maatte mangle paa de Hedearealer, som den har begyndt paa.

Forsp. Hastrup frasælber ifølge denne Udtalelse sit Forslag.

Betydningen af Blandingskov.

Diskussion ved det 12te Landmandsmøde, indledet af
Dr. phil. Forskandidat P. E. Müller.

Naar vi søge efter Forholdsregler, der skulle tjene til at forøge Skovbrugets Intensitet, saa ere vi for Njeblikket nødte til næsten udelukkende at holde os til saadanne, der indskrænke Omkostningerne ved vor Drift, uden forøget Tilskud af Kapital. Vore Rivaler om Brugen af Jorden, Landmændene, have den store Fordel, at deres Drift er modtagelig for stedse større Ophoben af Kapital og Arbejde; for os er der i Hovedsagen ikke andet at gjøre, end at administrere de Kapitaler, der allerede ere engagerede i vort Brug saa billigt som muligt, forudsat da, at vor Industri er i en saadan Tilstand, at den overhovedet fortjener Navn af et ordnet Brug med nødvendige Bygninger for Personalet, med de Beje, der fordres til Produkternes Transport og med den Vandafledning, der er nødvendig for, at de Planter, som vi dyrke, kunne trives. Sa vi ere ikke alene henviste til at nøjes med at bestyre de Kapitaler, som vort Brug har lagt Beslag paa; vi have endog maattet tilstaa, at vi have at gjøre med en hyperintensiv Industri, og ere i Begreb med, ved at sætte vore Omdrifter ned, at have den urentable Del af Skovens Grundkapital for at bringe den over til andre Industrigrene. Naar vi derfor skulle fæste vor Opmærksomhed paa Foranstaltninger, der kunne forøge Skovens Udbytte, saa maa det i Reglen være saadanne,

der ikke paany forøge Kapitalen, de maa bestaa i en mere økonomisk Anvendelse af de engang givne Faktorer. Blandt flige omkostningsfrie Forbedringer hører Dyrkningen af Blandingskov til de vigtigste.

Spørgsmaalet har en naturhistorisk og en økonomisk Side, hvilket vel ikke er saaledes at forstaa, at ikke alle Spørgsmaal Skov-Industrien vedrørende ret egentlig ere økonomiske; men som et Brug, der behandler den levende Natur, maa en Undersøgelse af Spørgsmaalene om dens Fremstrid have Momenter, der kun lade sig belyse efter Naturvidenskabernes Methode og med naturvidenssabelige Forudsætninger, medens andre maa undersøges alene økonomisk.

1. Vi ville begynde med Spørgsmaalets naturhistoriske Elementer, som dem der nødvendigvis maa danne Grundlaget for de økonomiske Slutninger. Det ligger for det Første nær at antage, at en blandet Bestand skulde kunne benytte Jordens Plantenæringsstoffer paa en fyldigere Maade end ensartede Bestande; thi som bekjendt stille forskellige Planter forskellige Fordringer til Jorden, og det synes, som om det er en i Agerbruget almindelig udbredt Anskuelse, at Blandingsfød er givtigere end enkelt Søddart, skjønt jeg ikke troer, at denne Anskuelse er bleven fyldestgjørende bevist. Det synes imidlertid ikke, at man tør tillægge dette Moment megen praktisk Betydning. For det Første differere vore Træarters Aftebestanddele ikke meget i Forhold til Kornarternes Afteelementer, og for det Andet turde der være lagt noget for stor Vægt paa Betydningen af den Forskjærlighed, som forskellige Planter skulde vise visse bestemte Jordbundsarter. I en og samme Plante synes vel Aftebestanddelene at have en vis ejendommelig Karakter, hvilke Jordbundsarter den saa end er voret paa, men Analyserne vise ikke destomindre en stor Forskjel paa Afstens Sammensætning i samme Planteart hos Individier, der ere vorede paa forskellige Steder, og det er almindelig antaget, at visse Stoffer — navnlig Alkalier og alkaliske Jordarter — kunne erstattes af andre af samme Gruppe som

Plantenæringsmiddel. Dertil kommer, at Plantegeografien ligeledes har ryttet den tidligere Anskuelse, at mange Planter skulde være bundne til bestemte Jordbundsarter. Naar man derfor ved Blanding af Træarterne i Skoven vilde følge Agerdyrkingens Forskrifter og vilde betragte det som et Hovedformaal at blande f. Ex. Kalkplanter og Røselplanter med hverandre og saa fremdeles, saa at man fortrinsvis blandede Træarter, hvis Afse viste, at de stillede forskjellige Fordringer til Jorden, saa troer jeg, at man derved vilde lægge for megen Vægt paa et Moment, der bør have en aldeles underordnet Betydning.

2. Langt højere Værd for Spørgsmaalet om Blandings-skov end Træarternes forskellige Fordringer til Jordens kemiske Bestanddele er Træarternes Forhold til Vorestedets fysiske Beskaffenhed. Jo mere man udvider Kredsen for sine Vagttagelser, desto højere Betydning kommer man til at tillægge dette Moment. Rejse vi fra vore Dør med den Væresætning i Erindring, at Bøgen er en Kalkplante, saa ville vi allerede i Jylland forbauses over den udmærkede Bøgeskov, der enkelte Steder findes paa Nullestenssandet, og fortsatte vi vor Rejse videre, ville vi næsten glemme den nævnte Anskuelse i Weseregnenes Sandstenspartier, i Schwarzwalds og Vogesernes Granitbjerge o. s. fr. Men et Fænomen møder os igjen overalt, saavel paa Kalken som paa Sandet og Graniten, det er daarlige Bøgebestande, hvor Jorden har været blottet ved Skovens mangelfulde Slutning, hvor Humussen er forsvunden, og Jordforpen er bleven fast. Jordbundens fysiske Beskaffenhed er forandret, medens den kemiske i Hovedsagen er forbleven uforandret. Skoven kan nemlig ligesaalet som Ageren undvære en muldrig, løs og frisk Jord, og hvad Landmanden søger at opnaa ved Plov og Harve, det tilstræber Forstmanden ved Reguleringen af Løjet paa Skovbunden. Den passende Slutningsgrad og det tilborlige Lys frembringer den Tilstand, der er Forstmandens Drak, hvor Gjødningsstoffet

ophobes paa Jorden, hvor det bringes i en passende Dekompositionsgraad, og hvor Jordforpen løsnes og skjernes.

3. Det er imidlertid bekjendt, at en stor Mængde Skovtræer ikke formaa at vedligeholde denne for Træværten gunstige fysiske Bestaendighed af Jorden; gjennem deres lette og aabne Løvtag faa Lys og Vind for megen Udgang til Skovbunden; Humusen forsvinder, Græsværten tager Overhaand, og Jorden forarmes, som det noget uegentlig hedder, medens Trævegetationen lider derunder. Det er alle de lysbehøvende Træarter saasom Lark, Fyr, Eg, Ask og Birk, der vise dette Forhold, og vil man derfor dyrke dem, saa maa de blandes med skyggegivende Træarter, for at Jordens passende Friskhed kan vedligeholdes.

Men foruden den Tjeneste, som de lysbehøvende Træer faaledes modtage af de skyggegivende, yde hine til Gjengjæld disse væsentlige Fordele. Mellem de andres lette og luftige Løvtag udfolde de deres Kroner mere ligeligt, uden at sættes tilbage i Værten ved Kampen med ligesaa stærkt skyggende Rivaler, og er Lysstræet mere hurtigvoksende, eller har det et Forspring i Alder, saa er den lette Overskygning saa langt fra at genere Skyggetræernes Udvikling, at de tvertimod gavne den ved at staae de nyderste Topstuder paa mangfoldige Maader mod de tærende Vinde og en altfor stærk Sol. Men — hvad der er endnu vigtigere for Skovens Drift — en Overskygning af Lysstræer afgiver tillige de fortrinligste Forhold for Skyggetræernes Fremvæxt ved Saaning eller Plantning.

4. Det kunde nu kaldes Blandingsklovens elementæreste Væresætning, at Træer med en lys Belønning af Hensyn til Jordbunden ikke bør holdes i rene Bestaende, naar man ønsker at frembringe dem; men dermed er Sagen ikke afgjort; vilde man uden videre følge denne Regel, saa vilde den lede til gennemgribende Fejl. Ved Blandingsmaaden bør man nemlig have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvilket af den fremtidige Bestaends Træer, der er det hurtigst voksende, det lysbehøvende eller det skygetaalende, og dette har — hvad jeg

ikke behøver at udvikle nøjere — den største Indflydelse paa Balget af de Træarter, som man kan blande, og paa Formen af den Skov, der bliver Resultatet af Blandingen. Bestandens Form vil nemlig være givet derved, om Lystræerne maa have et Forspring i Alder fremfor Skyggetræerne, eller om begge kunne forenes i jevnaldrende Bevøzninger. Begge Former have stor Betydning, men jeg troer dog, at den første indeluttrer det største Antal af praktiske Tilfælde.

Tiden tilsteder ikke her at gennemgaa de kultur-mæssige Fordele eller Mangler ved de mange forskjellige Kombinationer af Blanding mellem lysbehovende og skyggetaalende Træarter; jeg skal blot tillade mig at minde Dem om, at de vigtigste lysbehovende Træer, der kunne dyrkes med Fordel i jevnaldrende Bestande med vor skyggetaalende Bøg, ere Asten og Lærken, tildels ogsaa Elm og Ahorn; Fyrren anbefales ligeledes af G. Heyer til jevnaldrende Blanding med Bøgen, men jeg kjender ingen Exempler paa Skov af den Art. Endelig ere Egen, Asten, Birken, Lærken og Fyrren fortrinlige som Over-skovstræer for derunder at dyrke Bøgen.

5. Ved Siden af Blandingen af lysbehovende og skyggetaalende Træer med hinanden har ogsaa Blandingen af skyggetaalende Træer indbyrdes stor Betydning, naar deres Væxtgang ikke differerer mere, end at de nogenlunde kunne følges ad, og at mulige Forspring paa den ene eller den anden Side kunne indskrænkes ved Forstmandens Indgriben. Jeg skal i saa Henseende minde om Bøgens Blanding med Rødgran og Edelgran, hvorpaa Udlandets Skove kunne opvise de skønneste Exempler, men af hvilke jeg ingen kjender for vort eget Lands Bedkommende, naar der er Tale om ældre Bestande.

6. Endelig skal jeg kun kortelig minde om, at blandede Bestande ofte kunne yde et Bølværk mod Udbredelsen af Insektodelæggelser, Stormskade o. dsl.

Efter saaledes kortelig at have berørt de naturhistoriske Forudsætninger, der høre til for at kunne undersøge Blan-

dingsstovens Økonomi, skal jeg tillade mig ligeledes kursorist at belyse denne.

7. Medens de protektioniste Tidens Skovbrug, der havde til Hovedformaal at sikre en Landsdel dens Forbrug af Træ, var tilfreds med blot at producere og at producere saa meget som muligt, saa gaaer vort Skovbrug, der har og maa have til Formaal at give Brugeren den størst mulige Indtægt, fortrinsvis ud paa at tilvejebringe de stærkest efterspurgte Sortimentter saa billigt som muligt. Til denne Stræben, ikke efter de største Måsker, men efter visse højt betalte Sortimentter, nyder Blandingsstoven os et fortrinligt Middel.

8. Det vil indsees, at de Lande, der producere Træ til det store Marked, sjældent ville have synderlig Fordel af at dyrke forskellige styggende Træarter i Blanding; det vil sandsynligvis endogsaa vise sig at være en Fordel at holde saa store samlede Komplexer som muligt af en enkelt Træart, af Hensyn til de Industrier, der mere og mere udvikle sig paa Benyttelsen af Skovprodukterne i selve de store Skovegne; det maa her gjælde om at have saa store Måsker af ensartet Træ samlede paa saa begrænsede Overflader som muligt.

Ganske anderledes forholder det sig i saa skovfattige Lande som Danmark, hvor Skovindustrien fortrinsvis maa baseres paa Omegnens eller i ethvert Fald Landets eget Forbrug, og da Produktet derfor ikke kan søge snart dette, snart hint Marked, hvor det betales højt, saa er der ikke andet for, end at man indretter sin Drift væsentlig efter Forbrugskredens Fordringer. Træhandelen og Forbruget have imidlertid medført, at disse Fordringer i Reglen ere rettede mod visse bestemte Sortimentter, og en Blanding af forskellige styggetaalende Træer indbyrdes kan ofte tjene til at frembringe de særlig søgte Varer billigere, end de kunne frembringes i rene Bevøninger.

Tage vi saaledes den før omtalte Kombination af Bøg med Rødgran eller Edelgran, saa vil denne Blanding frembyde betydelige Fordele, netop for mange af vore Skovegne.

Det har nemlig ofte viist sig, at Granen i Ungdommen betales højest, og at den med Alderen taber i Værdi i Stedet for at vinde. Der er saaledes betalt 20 Sk. pr. Rbf. af Lægter og Sparrer ved en Pris af 8 Sk. pr. Rbf. for Bræddelodse o. s. fr. Paa den anden Side betales Bøgen i Ungdommen slet, men stiger senere i Værdi. Den rene Bøgestov nedtrykkes saaledes af det svagt betalte Gjennemhugningsudbytte i Ungdommen, og den rene Naalestov, der holdes i saa lave Omdrifter, at man kun avler det højt betalte Sortiment, betynges af de hyppig tilbagevendende Kulturers Bekostninger, Besværlighed og Risiko. En Kombination af begge Træarter, hvorved det bedst betalte Naaletræ falder i Driften i Stedet for Bøgestovens slet betalte tidlige Gjennemhugning, vil aabenbart forhøje hele Driftens Udbytte ikke ubetydelig. Paa samme Maade vil man bedmest kunne opnaa et til Affætningen svarende Forhold mellem større og mindre Sortimenter, hvilket ofte ikke stemmer med de Forhold, som den regelmæssige Drift giver.

9. En lignende Betydning har Blandingen af den styggetaalende Bøg med de Lysttræer, der voxe ligesaa hurtig eller hurtigere end den, og af hvilke jeg især skal tillade mig at fremhæve Alfen og Lærken. Begge disse ere fortrinlige Gavntræer, der betales højt, og Lærken har endog viist sig til mangehaande Brug at kunne erstatte det berømte pommerste Fyrretræ. En sliq Blanding vil forhøje Driftens Rente, ikke ved at gjøre Gjennemhugningsudbyttet værdifuldere, men ved at forhøje Hovedbenyttelsens Værd.

10. Men af ligesaa stor eller maaste endnu større Betydning synes en Blanding at være af styggetaalende Træer med Lysttræer, der af Hensyn til Væxtgangen maa gives et Forspring for disse; med andre Ord, en Overstov af Lysttræer med en yngre Skov af Styggetræer derunder, eller en Kombination, der mere eller mindre direkte fører til nogle af de mange Former for Mellemstov eller Højstov under Højstov. Dette er en Driftsmaade, som er langt mindre kjendt og i sin

forædlede Form langt mindre udbredt hos os, end den for- tjener at være.

Ved at basere Skovbruget paa Frembringelsen af visse bestemte Sortimentter paa den rentableste Maade, føres man nemlig til Omdriften af højt forskjellig Art for Gavntræ og for Brændsel. Brændet, hvis absolutte Værd pr. Rbf. inden- for visse Grænser ikke stiger med Alderen, maa frembringes ved saa lave Omdrifter, at der ofte derved lægges For- yngelsen store Vanskeligheder i Vejen, og maa da iværksettes ved kostbare Kulturer, som Brændselskoven paa den anden Side ikke kan bære. Disse Ulemper ved For yngelsen falde bort, naar de slyggetaalende Brændseltræer, som Bøgen, kunne dyrkes under de lysere Overklovstræer, der ville sikre Kulturerne og muliggjøre deres billigste Former.

Det er imidlertid ikke alene Brændselskoven, der i denne Kombination kan bringes i sin rentableste Form, men det er ogsaa Overklovstræerne, der kunne behandles paa den mest indbringende Maade. Uden at blotte Grunden og derved forringe dens Produktivitet vil man nemlig være i Stand til at borttage ethvert Overklovstræ, der ikke lover at ville dække den med Alderen synkende Massetilvæxt med en stigende Værditilvæxt. Det bliver endvidere muligt i denne Skov at realisere nogle af de mange Forslag, der ere fremkomne om at indvirke paa Gavntræernes Form ved Bestjæring o. dsl., og det bliver endelig muligt at benytte hvert Træ i det Øjeblik, i hvilket dets Værdi har kulmineret, eller i hvilket en forøget Efterspørgsel efter visse Sortimentter lover et forøget Udbytte. Som bekjendt ere navnlig Egen, Fyrren og Bærken fortrinlige Overklovstræer med Bøg i Underkoven, men tillige kunne Aft, Ahorn og under visse Omstændigheder ogsaa Elmen og Birken her komme i Betragtning.

Mellemkoven er her i Danmark ofte bleven betragtet med en vis Frygt fra Praktikerens Side, som et uopnaeligt theo- retisk Ideal, men i høj Grad med Urette, skjønt den enkelte Gange rigtignok er bleven fremstillet i en noget kompliceret

Form. Jeg skal blot tillade mig som Kommentar hertil at minde om, at maaste $\frac{1}{4}$ af Frankrigs Privatstove ere Mellemstove i en mere eller mindre fuldstændig Form, og at her netop Skovbrugets frie Udvikling af Praktikere har ført til Dyrkning af Brændselstov i lave Omdrifter med Overstandere af ældre Eystræer til Gavnbrug.

Jeg skal endelig tillade mig som en Resapitulation af den korte Orientering at gjentage:

1) at Dyrkningen af de lysbehovende Træarter, til hvilke flere af vore værdifuldeste Gavntræsarter høre, kræver en Blanding med Skygetræer for at vedligeholde Jordens Frugtbarhed,

2) at Blandingsstov letter Fornyelsen af de skygetaalende Træer under Eystræernes Skjærm,

3) at derved Brændselstoven i lave Omdrifter gjøres rentablere,

4) at Gavntræproduktion ved forskellige Blandinger med langt større Lethed kan ledes i de bestemte Retninger, som Markedet fordrer,

5) at man i det Hele taget undgaaer mange værdiløse Produkter ved Frembringelsen af de kostbarere, og

6) at indskrænkede Affætningsforhold, som dem vort Land byder, ere særlig opmuntrende til Dyrkning af Blandingsstov i vid Udstrækning.

Hertil knyttes følgende Diskussion:

Dirigenten, Justitsraad Jørgensen, satte under Afstemning, om Spørgsmaalet skulde deles i 2 Affnit, der diskuteredes hver for sig, eller holdes samlet; det sidste vedtoges enstemmig.

Skovtagator Lütken udtaler sig i det Hele i Overensstemmelse med Indlederen, men troer dog,

1) at denne har lagt for ringe Vægt paa Træernes forskellige Form. Det vil ikke være rigtigt at bringe Træer i Blanding, der have samme Rødform, men bedre at vælge Træer med dybt- og fladtudgaaende Rødder til Blandingen; saasom f. Ex. Rødgran og Edelgran, der forefindes i Blanding paa Bornholm. Edelgran og Bøg passe næppe saa godt sammen. Kroneformen kan

ogfaa have stor Betydning, saaledes anseer han af denne Grund Gran og Bøg for en uheldig Blanding, ligesom Birk og Lærk, idet denne ikke vel taaler at blive pisset af Birken.

2) Synes det givet, at naar styggetaalende Træer elste Styggen, saa ville de lide ved Blanding med lysgivende; derfor bør vistnok en saadan Blanding være beregnet paa, at den ene Art falder ved Gjennemhugningen. Bringes man Aft og Bøg sammen, der ikke have samme Væxtforhold, saa vil man danne Huller i Bevogningen, naar den ene Art skal borttages.

3) Endelig bør man i Reglen foretrække Forhyngelse ved Saaning fremfor Plantning, thi derved spares Kulturomkostninger; dette vil imidlertid hindre mange Blandinger.

Müller taler for de sagkyndige Bemærkninger. Han er fuldkommen enig med L. om, at Birk over Lærk vil pisse den sidste Topspidser af; L. kunde med Rette have tilføjet Birk over Gran, hvor det samme Fænomen viser sig. M. har ikke berørt dette, saalidt som mange andre specielle Forhold, der vilde føre en indledende Oversigt for vidt. Med Hensyn til Rodens Uensartethed som Blandingsmoment, saa troer han, at den kan tillægges for stor Betydning; Plantefysiologernes Forsøg tyde paa, at de fine Sugerødder udvikle sig stærkest der, hvor Planten finder Næring uden Hensyn til Rodens arkitektoniske Bygning. Naar L. fremhæver, at Rødgran og Edelgran trives godt sammen paa Grund af den forskellige Rodbygning, saa ligger heri ikke noget Bevis for dette Moments Betydning for Blandingen; man maatte da vise, at denne Blanding trivedes bedre end de rene Bevogninger. M. troer ikke, at der i Kroneformen ligger ringeste Fare for Blandingen af Bøg med Rødgran og Edelgran: Ublandets Skove udvise mange Exempler paa, at denne Blanding er fortrinlig; han troer, at et Forhold af $\frac{2}{3}$ Bøg til $\frac{1}{3}$ Gran er det Heldigste i denne Henseende.

Lütken: Mon ikke Granens Harpiz vil skade Bøgen?

Müller, i Würtemberg ere Forstmændene meget tilfredse med denne Blanding.

Lütken: Kan man have en Overstov af Birk, Lærk o. s. v. og derunder Bøg, Avnbøg eller lignende, maa dette sikkert ansees for meget fordelagtigt; der kan nævnes Exempler paa at næsten toptørre Lærke have gjenbundet deres Livskraft ved at underplantes med Bøg.

Hofjægerm. Mourier Petersen mener, at man maa være meget varsom med at benytte Lærk, der ikke alene er meget ubfat for Dyrebid, men er i det Hele taget meget vanskelig at fremelske, kun ikke i Blanding med andre Naaletræer. — Han anbefaler stærkt Blandingsstov. — Bøgen, der er vort væsent-

ligste Skovtræ, bør fornyges ved Selvbesaaing, der fuldstændig-gjøres ved Plantning f. Ex. med Rødbgran, Edelgran, Ahorn og Elm — efter de lokale Forhold.

Jorstraad Saraauw troer, at naar Dr. Müller har frem-
hævet, at Skovdyrkeren maa søge Midler til at ligne Land-
manden, der ved Hjælp af Brat og Gjødning bringer sin Jord
i frisk og frugtbar Stand, saa har han særlig tænkt paa det
rige Løvdække, som kan tilvejebringes i en konsekvent gjennem-
ført, heldig Blandingskov, men for at gennemføre denne sunde
Tanke, vil det være nødvendigt at forringe Vildtstanden, der er
en farlig Fjende af mange af de til Blanding særlig stikkede
Træer. — Eg med Bøg giver en rigtig frisk og god Skovbund.
Afk kan meget godt følge Bøgen, og denne, ligesom en Mængde
andre Blandinger, vil betydelig forsøge Jordens Produktionsevne.

Skovrider Spandet udtaler, at Gran og Bøg er en
økonomisk heldig Blanding, navnlig forbi Granen giver en god
Mellembenyttelse, men saa bør man ogsaa være enig om For-
holdet, hvori de skulle kultiveres. Flere Steder plantes 3 Rader
Gran for 1 Rad Bøg med 2 Alens Afstand imellem Raderne,
andre Steder plantes Bøg i Centrum omgivet af Ringe af
Gran, der lidt efter lidt borttages; han tør ikke angive den
heldigste Maade, men der bør stræbes efter at undgaa den
uheldige Kegleform hos de til Borthugning bestemte Graner, da
denne næsten gjør dem værdiløse. Iøvrigt henviser han til
v. Langens Plantninger i Nordjælland som de eneste systematiske
ældre Blandinger, der findes her i Landet*).

Lütken adværer imod at gaa imod Naturens Orden; Bøg
findes saaledes næsten altid ren, det er en selfabelig Plante
ligesom Lyngen, hvormed intet andet vil trives i Blanding;
faaer Granen en daarlig Form i Bøgestoven, saa er dette et
Fingerpeg, der næppe bør lades upaaagtet. — Uden at være
nogen Modstander af Blanding, saa maa han dog henlede Op-
mærksomheden paa, at den maaske vil indvirke mindre heldig paa
Afsætningen, forbi man vil have de forffjellige Sortimentter
blandede imellem hverandre.

Müller protesterer imod, at man i Blanding af Bøg med
andre Træarter skal se et Brud paa Naturens Orden. Paa Hol-
land har Naturen fremkaldt stærkt blandede Skove, det samme
er Tilfældet i Udlandet. Selv Lyngen vil ofte findes blandet.
Naar Bøgen findes ren, seer han deri Udtrykket for, at Kampen

*) Om disse Plantninger have vi modtaget og vil der i næste Hefte
blive meddelt en Ugersøgelse og Beretning.